

Arrest

nr. 63 112 van 15 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 maart 2011, beide aan verzoekster ter kennis gebracht op 22 maart 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN STEEN, die *loco* advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 16 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 22

maart 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“ (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend door:

A.,G.(...) (R. R.: (...))
nationaliteit: Nigeria (Bondsrepubl.)
geboren te B.(...) op (...)
adres: (...) 2140 Antwerpen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wilt zich beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Betrokkene toont dit niet aan, noch zijn er in het administratief dossier van betrokkene aanwijzingen van terug te vinden. Betrokkene kan zich dan ook niet dienstig beroepen op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Zij voegt een attest van werkbereid van de VDAB toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is.

Het feit dat betrokkene meer dan 5 jaren geleden naar België zou gekomen zijn, een regelmatige kerkganger is, menige sociale contacten onderhoudt, reeds een beetje de Nederlandse taal beheerst, een attest van het Huis van Nederlands kan voorleggen, volkomen geïntegreerd zou zijn, ter beschikking staat van de arbeidsmarkt, getuigenverklaringen kan voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft de bewering dat zij naar België kwam om hier een betere toekomst uit te bouwen gezien de algemene malaise in haar land van herkomst; het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen. Zo beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene naar België kwam omwille van economische redenen niet aanvaard worden als een grond tot regularisatie.

(...)"

Op 22 maart 2011 wordt aan verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Deze beslissing is thans de tweede bij huidig beroep bestreden beslissing. De motivering van de tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“ (...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

• *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.*

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar verzoekster in haar inleidend verzoekschrift stelt: *“om deze redenen en alle andere verder te laten gelden indien nodig, zo ondermeer na kennisname van het volledige administratieve dossier”*, wijst de Raad erop dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Verzoekster kan zich aldus niet het recht voorbehouden alle andere middelen te doen gelden in de loop van de procedure.

2.2. *In fine* van haar verzoekschrift vraagt verzoekster om de bestreden beslissing te vernietigen en om voor *‘recht te verklaren’* dat *‘de beslissing tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten voorbarig is’*. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet op als annulatierechter. Dit houdt in dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet kan de Raad slechts overgaan tot het vernietigen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris. De Raad is bijgevolg niet bevoegd om aan de vraag van verzoekster te voldoen.

3. Ontvankelijkheid

Na lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster geen middelen ontplooit tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zodat het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 maart 2011 onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster een schending van het redelijkheidsbeginsel aan.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partij alle benodigde documenten neerlegde en haar situatie en integratie meer dan voldoende aantoonde en toch arbitrair werd beslist dat haar aanvraag ongegrond is, om reden dat de aangehaalde argumenten niet als grond tot regularisatie zouden kunnen worden aanvaard, zonder aan te geven waarom zij hiertoe niet zouden kunnen worden aanvaard.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

Verzoekende partij verblijft ruim zes jaar in België en heeft zich sinds haar aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving. Zij kan in alle eerlijkheid en oprechtheid een toonbeeld van integratie worden genoemd en toch wordt haar aanvraag geweigerd.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers dat verzoekende partij zich wenst te beroepen op criterium 2.8 A en 2.8 B maar hiervoor de benodigde bewijzen niet kan voorleggen, nl. bewijs wettig verblijf en een behoorlijk ingevulde arbeidsovereenkomst.

Het lijkt er sterk op dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich blindstaart op criteria — die inmiddels reeds werden vernietigd (zie supra) — en de aanvragen niet meer op individuele basis beoordeelt.

Dit terwijl de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid over een discretionaire bevoegdheid beschikt en het zijn taak is om elke aanvraag individueel, correct, grondig en in redelijkheid te beoordelen. In casu is dit met zekerheid niet gebeurd.

De aanvraag van verzoekende partij werd afgewezen op basis van de argumentering dat de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009 niet voldaan zijn en de aangehaalde elementen niet kunnen worden weerhouden als grond voor regularisatie. Een afdoende motivering waarom zij niet kunnen worden weerhouden, wordt niet opgenomen in de bestreden beslissing, er wordt enkel een opsomming gegeven van de aangehaalde elementen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in zijn beslissing:

“Het feit dat betrokkene meer dan 5 jaren geleden naar België zou gekomen zijn, een regelmatige kerkganger is, menige sociale contacten onderhoudt, een beetje de Nederlandse taal beheerst, ter beschikking staat van de arbeidsmarkt, getuigen verklaringen kan voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Hieruit blijkt duidelijk dat er enkel aandacht gegeven is aan de criteria van de instructies dd. 19.07.2009, instructies die op 11 december 2009 werden vernietigd door de Raad Van State. Door deze vernietiging bleef enkel de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid over. Het is immers zijn taak om ELKE aanvraag individueel, correct, grondig en in redelijkheid te beoordelen, In casu is dit absoluut niet het geval geweest.

Zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt een dergelijke motivering echter manifest onjuist en onvoldoende te zijn. Indien de documenten en de concrete situatie van verzoekende partij enigszins zorgvuldig zouden zijn onderzocht, dan zou nooit tot de ongegrondheidsbeslissing zijn besloten. Integendeel, dan zou de prangende humanitaire situatie en de duurzame lokale verankering van verzoekende partij zijn duidelijk geworden. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt overigens dat de genomen beslissing dient voort te sprouiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu is dit niet het geval en kan niet redelijkerwijze begrepen worden waarom een dergelijke ingrijpende beslissing werd genomen ten aanzien van verzoekende partij. Kortom, de bestreden beslissing is volkomen onredelijk.

Verzoekende partij voldoet dus aan elke mogelijke voorwaarde om een gegronde aanvraag tot regularisatie te kunnen indienen in België. Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag ongegrond te moeten verklaren en verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Zulks is niet meer redelijk te verantwoorden, de beslissing in deze is werkelijk te verregaand en overdreven. Zelfs na lezing ervan, kan men onmogelijk begrijpen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige terughoudendheid aan de dag legde en deze beslissing trof.

De bestreden beslissing is dan ook onredelijk en voldoet niet aan het criterium dat het een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Dit middel is derhalve gegrond.”

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu stelt verzoekster dat de bestreden beslissing onredelijk is aangezien deze enkel werd gebaseerd op de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en dat het kennelijk onredelijk is om, gezien de feitelijke situatie van verzoekster waarin zij meent aan elke mogelijke voorwaarde te voldoen om een gegronde aanvraag tot regularisatie te kunnen indienen, haar aanvraag ongegrond te verklaren en bovendien een bevel uit te vaardigen om het grondgebied te verlaten.

De Raad merkt op dat verzoekster kan worden gevolgd waar zij stelt dat de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd vernietigd in zijn arrest nr. 198.769 van 9 december 2009. De voormelde instructie werd vernietigd omdat de instructie geen ruimte meer toeliet voor appreciatie, doordat meteen was voldaan aan de voorwaarde van de buitengewone omstandigheden zoals voorzien in de vreemdelingenwet, wanneer werd voldaan aan de in de instructie opgenomen criteria en dit terwijl enkel de wetgever de aanvragende vreemdeling kan ontslaan van de verplichting aan te tonen dat er in zijn geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. *In casu* dient er op gewezen te worden dat de bestreden beslissing echter geen beslissing is houdende de onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, maar wel een beslissing aangaande de gegrondheid van de regularisatieaanvraag. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is hier niet aan de orde.

Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag maakt de verweerder inderdaad gebruik van de criteria van de instructie. Dit wordt niet betwist door de verweerder. Bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag beschikt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Het staat de verweerder vrij om binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid die hij put uit artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan hij een machtiging tot verblijf toekent. Zoals hiervoor gesteld dienen de gehanteerde criteria objectief te zijn, daar een ruime discretionaire bevoegdheid echter niet betekent dat de verweerder willekeur mag hanteren. Door binnen het raam van zijn discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan aan de verweerder geen willekeur, noch onredelijkheid worden verweten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 8 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Op het typeformulier regularisatieaanvraag heeft verzoekster aangegeven dat zij wenst te worden geregulariseerd op basis van het criterium 2.8A of het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Verzoekster heeft hierbij geen melding gemaakt van een eventuele prangende humanitaire situatie waarin zij meent zich te bevinden noch het criterium “andere prangende humanitaire situaties” aangekruist.

Verweerder heeft de door verzoekster neergelegde stavingstukken getoetst aan de door verzoekster ingeroepen criteria en is echter van oordeel dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden om een machtiging tot verblijf toe te kennen op basis van het criterium 2.8A of het criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat verzoekster bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de

vreemdelingenwet niet heeft aangetoond geloofwaardige pogingen te hebben ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen, noch dat ze een periode van wettig verblijf heeft gehad vóór 18 maart 2008, noch heeft ze een behoorlijk ingevuld arbeidscontract bijgevoegd. Deze vaststellingen van verweerder worden door verzoekster niet ontkend, noch weerlegd.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aangeeft te voldoen aan elke mogelijke voorwaarde om een gegronde aanvraag tot regularisatie in België te kunnen indienen blijkt uit lezing van de bestreden beslissing dat verweerder alle door verzoekster in haar aanvraag voorgelegde gegevens is nagegaan en over elk van deze elementen uitvoerig heeft gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden in het voordeel van verzoekster. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder in de bestreden beslissing omtrent alle door verzoekster aangehaalde elementen werd gemotiveerd en hij aldus een grondig onderzoek heeft geleverd naar de individuele situatie van verzoekster. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van verweerder betekent geenszins dat de bestreden beslissing geen individuele beoordeling inhoudt van haar situatie.

Verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing enkel een opsomming werd gegeven van de door haar in haar aanvraag aangehaalde argumenten. Zij verwijst hiervoor naar volgende overweging uit de bestreden beslissing:

“Het feit dat betrokkene meer dan 5 jaren geleden naar België zou gekomen zijn, een regelmatige kerkganger is, menige sociale contacten onderhoudt, reeds een beetje de Nederlandse taal beheerst, een attest van het Huis van Nederlands kan voorleggen, volkomen geïntegreerd zou zijn, ter beschikking staat van de arbeidsmarkt, getuigenverklaringen kan voorleggen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Uit deze overweging van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder van oordeel is dat de aangehaalde elementen op zich er niet toe kunnen leiden dat aan verzoekster een machtiging tot verblijf wordt toegekend. Verweerder maakt immers toepassing van de instructie van 19 juli 2009 waarbij de voorwaarden die worden gesteld om een machtiging tot verblijf te verkrijgen op basis van criterium 2.8A of criterium 2.8B, cumulatieve voorwaarden zijn. Aangezien verzoekster niet voldoet aan één van deze voorwaarden, wat door verzoekster overigens niet wordt betwist, kan verweerder in alle redelijkheid oordelen dat het voldoen aan de andere gestelde voorwaarden niet leidt tot een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU